

присъдата да изпрати телеграма. Чакахме с Бойка само 2-3 дена, а ни се сториха години. Тревожното напрежение беше толкова силно, че през тези два- три дена нито можехме да се храним, нито да спим. Не бяхме годни за никаква работа. И когато най-после дългоочакваната телеграма пристигна. Ние не смеехме да я отворим. Страхувахме се от нейното съдържание. Гледахме я като нещо страшно и съдбоносно. Като че ли тя, една хартийка и няколко реда можеха да решат съдбата на един човек. Подканяхме се взаимно да я отворим. Най-после аз отстъпих и я отворих. Вътре пишеше: "Напълно оправдан". Това което предизвикаха тези две думи у нас в никакъв случай не може да се нарече радост. Това бяха възкличания и вопли, реакция от тежките преживявания. И пак не можехме да ядем и пак не можехме да спим.

Вапцарови бяха гостоприемно семейство. У тях се чувствуваха еднакво добре както другарите-работници на Вапцаров, така и неговите приятели-интелектуалци - писатели, художници, журналисти. Честити гости на Вапцарови бяха: Хр.Радевски /който живееше в същия апартамент/, Г.Караславов, Мл.Исаев, Ал.Жендов, Б.Ангелушев, Ст.Сотиров, Шмиргела, А.Попов, Ат.Романов и мн.др. Но идваха и хора, на които имената не се споменаваха. По-късно разбрах, че най-младия другар, който неведнаж е оставал да преспи у Вапцарови е бил Цвятко Радойнов. Тогава нищо не знаех за него, а и не трябваше да знам. Знаех обаче добре, че е нелегален, търсен от полицията. Вапцаров се отнасяше с подчертано уважение към него. С него имах и своя лична среща. Макар и да го бях виждала вече никога не бях разговаряла с него. Той винаги биваше в стаята, където бях предвидена да не влизам. Веднаж обаче го сварих в хола до радиото, нагласяваше го вероятно на вълната на Москва. Извиних се и понежих да изляза, но той ме повика, хвана ме за ръката и ме накара да седна на кушетката до него. Аз машинално се подчиних. Разпитва ме за следването, а след това ми каза, че имал дъщеря, която от дълго време не бил виждал.